

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 359. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715510144/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

hvad — lad gaa, at man i denne syndige Verden kan sla' sine Medmennesker en Del Plader, for Nøden kan jo tvinge én til at være Kæltringer, men at snyde Vorherre — nej véd Du hvad? Man er jo da døbt og konfirmeret. — Hva' Du?

Alma blev maalløs. Hun knugedes sammen af Forbitrelse og Væmmelse. Det var, som om et Skraldemandslæs var kørt ind i dette Hjem, hvor Frihedens og Danneisens Aand havde til Huse og havde sat en fast Skranke i hendes Bevidsthed mellem skønt og hæsligt, ondt og godt. Var det ikke, som om Stank fyldte Rummet, som om Billederne paa Væggen udviskedes, som om Støv opdyngede sig paa de blanke Møbler, som om den giftige Luft i en tyk Strøm flød ud gennem Vinduerne i Haven, saa de grønne Blade blev dunkle og matte, og Blomsterkronerne hang syge, farveløse og slappe ned? Det hviskede i hende:

— Jeg er født og opvokset paa en Skarndyngel! Smudset vil altid klæbe ved mig!

Hun løftede Øjnene op mod Bertels opdunsede Ansigt med det fjollet-fortvivlede Udtryk.

— Hvad vil Du, at jeg skal gøre?

— Jeg har jo hørt, at Du saadan ligesom Kragerne gylper op alt, hvad Du i sin Tid lærte i det fine Institut, den gamle høitid Dig i i København, og at Du lærer alle mulige Sprog og Videnskaber; det sagde da nuværende Mejeribestyrer Blunk til mig inde i København, saa jeg tænkte, at naar jeg fik talt med Dig, saa kunde Du klare de forbandede svedne Ærter, om jeg saa maa sige. Hva' Du?

— Jeg kan kun sige: Jeg vil ikke have det mindste med alle de Smudsigheder at gøre. I kan gøre, hvad I vil. Jeg vil ikke bære Jeres Navn mere.

— Der er s'gu heller ingen Stads ved det, mumlede Bertel ynkelig. Du siger noget. Jeg vil s'gu ansøge Ministeren til at faa Lov til at hedde Knud Bertelsen i Stedet for Berte! Knudsen.

Der fór et lyst Glimt over hans Træk, og han gentog:

— Du siger s'gu noget. Saa la'r vi Laurids ryge.

Kaptein Hald og Læge Skov rullede ind i Gaarden. Der undslap Alma et Glædesskrik.

— Naa, er det Din Brandmajor — hva' Du, sagde Bertel. Er han saadan . . . hamper at tale med. Hva' Du?

Han saa sig om efter en Udgang, men paa én Gang rettede han sig og sagde:

— Jeg er s'gu ingen Slapsvans. Jeg har før gjort militær